

בעזוהשי"ת

קִרְבָּה אֶל
נַפְשִׁי גִּאֲרָה

פִּרְשֵׁת בִּלְק תִּשָּׁפ"ה
• גִּלְיוֹן ק"ב •

וּכְבֹּדוֹ

רְפוּאת הַנֶּפֶשׁ הָאִמְתִּית!

מַעֲשֵׂה מִבְּחֹר שְׂרוּצָה לְעִבּוּד אֶת ה' (פֶּרֶק כ')

אֵיךְ מְנִיחִים תִּפְלִיץ בִּפְרָה־סִיא?

יִיחּוּדִים בְּדֶרֶךְ הַבְּעִשׁ"ט

הַשֹּׁפֵעַ הַנִּשְׁפָּע עַל יְדֵי מַצּוּת לֹא תַעֲשֶׂה, הוּא
גִּבּוֹה מִמַּעֲלֵת הַנִּשְׁפָּע עַל יְדֵי מַצּוּת עֲשֶׂה

תְּרוֹמַתְךָ תִּסְיֵעַ בַּעֲדֵנוּ לְהַמְשִׁיךְ וּלְהַאֲרִי
בְּגִאּוּלָה פִּרְטִית לַעֲוֹד וְעוֹד נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל

קריאת קודש

אל כבוד אחינו בני ישראל
הנהנים מהאור הגנוז בגליוני **נפשי גאלה**
היז"ל בתפארה ומופצים בתפוצות ארץ הקודש
אליכם אישים אקרא!

אין הקומץ משביע את הארי וההוצאות גדלו למעלה ראש וכמעט ואין
ביכולתנו לשאת את משא העם הזה לבדנו.

אמר מרן הבעל שם טוב הקדוש: 'קרבה אל נפשי גאלה' עלינו לדאוג
לגאולת הנפש ומתוכה תצמח הגאולה השלימה! תרומתך להפצת
הגליון 'קרבה אל נפשי גאלה' תעזור בס"ד לעוד ועוד יהודים לזכות
לגאולת הנפש!

לתרומות להנצחות, לע"נ או לרגל שמחה
וכן להערות והארות ולקבלת הגליון
ניתן לפנות להר"ר יחיאל יהושע פרישמן
בפל' 052-766-2543
או בדוא"ל k7662543@gmail.com

חלק מהוצאות ההדפסה

נודב לע"נ

ר' יהודה בן ר' שמשון שמואל ז"ל

לבקשת רבים!

ניתן לקבל קבלה מוכרת לצרכי החזר מס

ניתן לפנות למו"ל

ר' יחיאל יהושע פרישמן

K7662543@GMAIL.COM 052-7662543

עריכה וכתבייה: ר' פנחס גרינבוים: 052-7694649

~*~

עיצוב ועימוד: גפנים - 052-7648003 cmg9090@gmail.com

וכבדתו!

הראנו לדעת כמה גדול כבודו של תלמיד חכם שהשווה לשבת. ומה אם ראינו כמה גדולה החובה למחות על כבוד תלמיד חכם, על אחת כמה וכמה שצריך לכאוב ולזעוק לנוכח חילולי שבת רח"ל. מי שזוכה לגור בעיר שכולה שומרי שבת אשרי לו ואשרי חלקו. אבל גם אותו יהודי שלא רואה חילולי שבת יערוך את חשבון נפשו, האם אני אכן מכבד את השבת בצורה מספקת.

(אגב, לפעמים חולפת מחשבה למה אני צריך לדאוג מכוניות נוסעות בשבת, הלוואי והייתי זוכה לגור במקום בלי כל זה. אבל באמת אדרבה. כלפי כל רכב שחולף על פניך בשבת צריכה להתעורר בקרבך השמחה והגאווה על הזכות הגדולה שנפלה בחלקך להיות שומר שבת! אני יהודי ויש לי מתנה טובה שה' נתן רק לי! הרי זה דומה למי שנוסע ברכב שרד מפואר שגאוותו הולכת וגדלה על יד כל רכב פשוט שחולף על פניו...).

יש להשוות את כבוד השבת לכיבוד הורים, שיחודי אינו מחוייב להתבטל ולהתפנות מכל עסקיו כדי לכבד את הוריו, ומותר לו לומר להם בדרך

ידוע ומפורסם הוא הסיפור שהתרחש עם רבנו האור החיים הקדוש כאשר הלך בגלות וחיפש על אם הדרך מ"ב ביאורים על הכתוב 'אם בחוקותי תלכו'. מה שפחות ידוע היא הסיבה להליכתו לגלות.

אידע פעם שעשיר אחד זלזל בכבודו של תלמיד חכם לפני האור החיים, והוא אמנם מחה על ביזוי התורה, אולם משמים גילו לו שהמחאה לא הייתה בצורה מספקת, וכדי לתקן את זה הפגם נגזרה עליו גלות.

ידוע מה שמסופר שפעם ראה הבעל שם טוב זי"ע יהודי שמחלל שבת. הבעש"ט לא ידע את נפשו מרוב צער, שהרי אם הוא ראה כזאת אצל יהודי, אות היא שגם הוא עצמו לקוי במדת מה באותו ענין. פשפש ומשמש במעשיו עד שמצא שפעם נכשל בכך שלא מחה על כבודו של תלמיד חכם, והרי תלמיד חכם הוא בבחינת שבת, על כן הראו לו כנגד זה מעשה של חילול שבת.

סעודה חשובה, זה משהו אחר לגמרי!
כמה דברים בעולם יש שאנחנו
מעידים עליהם?

נכון אמנם שכל המעשים שאנחנו
עושים בשבת, המאכלים הערבים,
המלבושים החשובים, הנקיון והמפה
הלבנה, כל אלו באים לכבוד השבת,
אבל העיקר הוא הכבוד בלב!

כך למדנו בסיפורים על האור החיים
הקדוש והבעש"ט הקדוש שנתבעו
על כך שלא כבדו תלמיד חכם בצורה
מספקת. כמו כן יעשה כל אחד חשבון
האם אכן הכבוד שאני נותן לשבת
הוא מספיק. אין הכוונה להיכנס
לנערות מיותרים האם יצאתי ידי
חובה, התנהגות כזו של חוסר רוגע
אינה מכבדת כלל וכלל. נתאר לעצמנו
מארח שמכבד כל הזמן סביב אורחו
בשאלות, האם יש לך הכל? שבעת?
רווית? הרי אחרי כמה דקות יאכזר
האורח את סבלנותו. הכוונה היא
להעריך ולכבד את השבת בכל לב
ובכל נפש.

שמא יש לכאור בכך את המנהג לאחל
ברכת שבתא טבא לרב בית הכנסת
או לרבי, וכן לומר להורים גוט שבת
ולנשק את ידיהם ולבקש ברכה לפני
קידוש. כי בכך מכינים אנו כלים
להכיר ולהבין את מהות הכבוד

כבוד שעוד מעט קט הוא יתפנה. אבל
ההגדרה היא שיהיה מכבדם בלבד!
שיעריך אותם ויחשיב אותם כמלכים.
אם חסר לו בהערכה הזו כלפי הוריו,
הרי שגם אם הוא יעשה את כל מעשי
הכבוד באופן המושלם ביותר, עדיין
לא יצא ידי חובתו במצוות כיבוד
הורים. לפעמי ישנם נסיונות בעבודה
זו כאשר הוא רואה שהוריו אינם
מושלמים לגמרי. נכון יש נסיונות,
אבל זו היא המצוה. תעבוד על זה
ותתפלל עד שתזכה!

כמו כן היא גם מצוות כבוד השבת.
כמוכן שיש לעשות את כל מה
שנדרש לעשות לכבוד השבת, לנקות,
לבשל, לסדר. גם הכנה רוחנית צריכה
להיות כדבעי. אבל עיקר העיקרים
הוא כבוד השבת! להבין ששבת היא
יום שונה בתכלית! האכילה בשבת
שונה, השינה שונה, התורה והתפילה
הם אחרים! כידוע שכל שעת לימוד
בשבת שווה ערך למאה שעות באמצע
השבוע, ואם זוכה ללמוד פנימיות הרי
זה כהנה וכהנה. זהו כבוד השבת!

על מנת לבטא ולהביע את כל זאת
קבלנו את המצווה הנוראה של
קידוש. בקידוש אנחנו מעידים
ואומרים שהנה יום זה הוא מכובד
מכל ימים, זהו אינו עוד יום חלילה,
זו לא סעודה של מה בכך, ואפילו לא

של כבוד והכנה רבתי, אבל עלינו
לזכור שהכבוד האמיתי אינו נמדד
רק במעשים ובפעולות, אלא תכלית
כל אלו המעשים היא לבוא לכבוד
אמיתי בכל לב ובכל נפש. הערכה
פנימית ועמוקה לקדושת השבת
שעולה עשרת מונים על כל המעשים
החיצוניים שאנחנו עושים. כך נזכה
לקדושת השבת בשלימות.

שצריך לחלוק לשבת בעצמה. לאחר
מכן כשנברך את ה' מקדש השבת
נוכל לכבד ולהעריך את השבת כפי
כבודה הראוי לה בשלימות.

גאולת הנפש למעשה

נצטוונו בתורה לכבד את השבת.
הכבוד הזה מתבטא בפעולות רבות

לחיות עם הזמן:

רפואת הנפש האמתית!

השאלה מדוע נעשה העיסוק בעניינים אלו כה נפוץ בשנים האחרונות, עד כדי כך שמדובר באחד מאפיקי הפרנסה המכניסים ביותר הביקוש הגדול שיש למטפלים בשיטות אלו. מה קרה?

התשובה לכך היא שבדורנו הנפשות חלשות מאוד, מה שגורם לאנשים רבים מספור בעיות קשות של פחדים, חרדות, דכאון ויאוש.

הבעיות הללו נובעות מסיבות שונות ומגוונות, כגון אדם שמרגיש בדידות בלי שמישהו יסתכל עליו, או שהוא חווה טראומה מסוימת כגון שהוא ננעל פעם במעלית למשך זמן רב. לפעמים זה נובע מכך שמאן דהו זלזל בו קשות בעודו ילד או כמבוגר, הרביץ לו, השפיל אותו, איים עליו וכד'.

מה עושים המטפלים? יש שיטפלו בבעיה עצמה, או שיחזרו אחורה לגורמי הפחד ויפרקו אותם לגורמים, כגון שיוכיחו לו שבדרך כלל המעלית לא ננעלת, או שיתנו לו תרופות להרגעת הפחדים והחרדות.

אחד התחומים הרווחיים ביותר בשוק העבודה בימינו, היא העבודה עם אנשים בכל שמא וחניכא דאית לה. רבים הם הסוגים והאופנים עד שאי אפשר לפרטם CBT, NLP, מה אחד, שלושת הממדים, עבודה סוציאלית, פסיכולוג, פסיכיאטר, יועץ, קאוצ'ר. או בצורה קצת שונה: בבא, מקובל, מסיר עין הרע וכו', כל מיני שיטות בכל מיני מחירים...

אין זה מענייננו לדעת אם אכן כולם אהובים את הממון, או שאכן כולם ברורים ויודעים את העבודה בצורה טובה, וכולם אכן עושים רצון קונם לגמרי, או שמא רק באופן חלקי או שבכלל לא... כמובן שגם אין זה המקום לדון בצד המעשי אם להשתמש בהם, את זה מברר כל אחד אצל רבותיו, יש האוסרים ומרחקים בתוקף, יש העונים קדוש קדוש, או שמייחסים להם לפחות בחינת חכמה בגוים. יש בזה את הענין ההשקפתי וגן את הצד ההלכתי, אשר כאמור אין זה ענייננו כאן.

מה שכן נרצה לעסוק בו כעת היא

כך הרבה אנשים שנמצאים בדיוק באותו מצב כמוך והם רגועים? הם לא פוחדים ולא לוקחים תרופות. ואולי גם הם הולכים בשקט למטפל ולוקחים תרופות כשאף אחד לא רואה...

התשובה לכך היא שלאותם אנשים ישנה דמות שהם נשענים עליה, ההורים, הממשלה, איזו דמות שהם סומכים עליה. או שהם סומכים בכלל על עצמם, לי זה לא יקרה... ובמילים אחרות: יש להם אמונה! השאלה היא רק אם זו אמונה נכונה או אמונה תפלה.

יכול להיות שיהיה מי שיקרא את המאמר הזה ויצא עם חרדות מופלגות, וכי על מי אתה סומך? על אמריקה? הרי גם להם הפילו את בנייני התאומים. אתה סומך על ההורים שלך? הרי גם הם בסופו של דבר בשד ודם ויכולים לטעות. נו אז למה אתה רגוע?!

התשובה היא שבאמת כאשר מסתכלים על העולם כשלעצמו, יש סיבות טובות לפחד. מי יודע מה ילד יום? ואולי יום אחד הכלכלה תקרוס? מי הבטיח לנו שלא יקרה איזה משהו מפחיד?

כל אותם טיפולים יכולים במקרים רבים להציל חיים ממש, אלפי אנשים חזרו לחיים שלווים ורגועים בזכות טיפול מקצועי ונכון. אבל... כל אותם טיפולים הריהם כהרכבת 'רגל תותבת' למי שנכרתה רגלו רח"ל. זו רק רגל מלאכותית שעוזרת לו ללכת, אבל זו לא ממש רגל.

אכן ניתי נפש ונחזה מה היא הסיבה המשותפת לכל אותם סימפטומים לא רצויים. כל הפחדים והחרדות נובעים מתחושה של חוסר בטחון עמוק, תחושת בדידות, אף אחד לא מעריך אותי, לא צריך אותי, אני מיותר, אין לי שמירה ואף אחד לא דואג לי. אין לי פרנסה ואין מי שדואג לכך, אין לי שידוך ואולי אשאר בודד כל החיים חלילה. ובכלל מה יהיה אם מחר ישלחו חלילה משהו. ואולי בכלל הערבים מיהודה ושומרון... ואולי רוסיה, ואולי המוצרים שמגיעים מסין, שהם רוב המוצרים שבידנו, מכילים איזושהי אבקה שתתפוצץ יום אחד...

האמת היא שאין אף אחד שיכול לענות משהו על כל החששות הללו, אתה באמת אולי צודק!

אבל רק שאלה אחת, למה ישנם כל

לרחם עלי ולדאוג לטובתי יותר ממה שאני דואג לעצמי!

נכון, יכול להיות שהוא ירצה להעניש אותי, אבל הרי גם ילד שעשה עוולה כלשהי כנגד אביו והוא מבין שהוא אמור להיענש על כך, בכל זאת הוא לא חושש שאביו יכה אותו עד זוב דם או שיהרוג אותו חלילה... למה הוא לא חושש? הוא הרי יודע כמה הוא הכעיס את אביו? התשובה היא שמדובר באבא! ואם יש מישהו של מבין את זה, הרי שהוא באמת צריך טיפול דחוף...

משום מה את זה כל אחד מבין, אבל כאשר זה מגיע לאבינו שבשמים, שם פתאום זה לא כל כך ברור. אנחנו צריכים לדעת שנכון שיכול להיות שיבוא עלינו איזה עונש, אבל אחרי ולפני הכל הרחמים והאהבה שיש לו אלינו הם גדולים יותר מהאהבה שלנו לעצמנו!

למה אם כן עדיין אנשים דואגים, חרדים ומפחדים? אין זאת אלא בגלל שהאמונה לא מספיק חזקה! אדם שזוכה לחזק את אמונתו בה' ובאהבתו אותנו ורחמיו עלינו, יראה ישועות נפלאות!

כאמור הנושא כאן הוא לא מה לעשות או לא לעשות, אבל בד בבד

אבל מה האמת? האמת היא שיש כן על מי לסמוך, על אבינו שבשמים!

טוב, נו אלו מילים יפות מאוד, אבל סוף כל סוף מאן יימר? כמובן כמובן אפשר לסמוך עליו, אבל מי אמר שהוא אכן ידאג לי, הרי יודע צדיק נפש בהמתו כמה הכעיס את קונו ועדיין לא חזר בתשובה. אז על מה אני יכול לסמוך?

אז מה כן אפשר לעשות? אולי יש לך איזשהו קמיע מומחה שיציל אותנו ויגן עלינו? גם זה לא פתרון. הרי כאשר ה' יתברך החליט להחריב את ביתו הוא החליף את שמות הקודש ואת המלאכים כדי שעם ישראל לא ידעו כיצד להישמר מפני הגוים. אז מה כן אפשר לעשות?!

התשובה היא שהאמונה של בני ישראל היא לא רק האמונה שיש אלוקים בעולם, בזה מאמינים גם הגוים. אמונתנו העיקרית היא שה' אחד אשר ברא את כל העולם כולו לסיבה מסוימת שאינה מובנת לי בכלל, הוא בחר בי, הוא אוהב אותי ורוצה וירצה בי. אני חלק בלתי נפרד מהתיקון השלם של העולם! עוד כוללת האמונה שלנו את הידיעה שרחמי ה' הם כל כך גדולים עד שגם אם אני לא אחיה ראוי הוא ימשיך

מאן דהו מביע את התפעלותו באוזני חברו. (יתכן שזה בכלל היה בצחוק, אבל זה לא משנה בשביל המסר). ההרגשה הראשונית הייתה אהה! גיוואלדיג! אבל רגע לאחר מכן נחרדתי, אוי ויי! אני מתפלל לבשר ודם? הרי זה ממש עבודה זרה! חלפה בי מחשבה אולי לעצור מהתפילה הנלהבת כדי שלא להיכשל בחטא עבודה זרה.

אבל אז האיר ה' את עיני לחשוב ולהבין, רגע רגע, ממה אני כל כך נהנה? מהתפעלות של בשר ודם. הרי זה אומר שאני לא מספיק מרגיש שהתפילה שלי חשובה למעלה, לכן הקב"ה שולח לי תזכורת, תראה הנה התפילה שלך חשובה, מתפעלים ממנה! מסתכלים עליך! המחשבה הזו עזרה לי להיזכר באמת ולשוב להתפלל עם כוונה אמתית לה'.

כמו כן לענייננו, כאשר יהודי מרגיש פחד או בדידות אין בכך כל חסרון, זה מובן לחלוטין, אבל תדע שזה לא יותר מתזכורת, וכי מה חסר לי עכשיו? איזו מילה טובה מבשר ודם? הבטחה ממישהו מוגבל? וכי אם תהיה לי פצצת אטום כבר אוכל להיות רגוע? ואם יש לי חברים רבים, וכי בקבר זה יעזור לי?

עם הטיפולים השונים, ראוי לעסוק גם ברפואה האמתית! אקמול יכול לעזור לשכך כאבים, אבל הוא לא מרפא. צריך להבין מהיכן מגיע הכאב ולטפל בו לפחות יחד עם משככי הכאבים.

בהחלט יתכן שאדם ירגיש הקלה בעקבות הטיפולים השונים, מה המשמעות של זה? זה אומר שה' ריחם עליך והמציא לך דרך להקל מעליך את הצער הגדול שלך. הדבר שהכי כואב לאכא הוא שכנו חושב שהוא לא אוהב אותו ולא אכפת לו ממנו. לכן יתכן שהקב"ה שולח לו לכל הפחות ישועה זמנית דרך שיטה כזו או אחרת. אבל הרי הוא הרופא האמיתי! הוא רוצה ויכול לטפל בשורש הבעיה. התכלית היא להגיע אליו ולתקן את הבעיה מהשורש!

אתה מרגיש בדידות, חוסר הערכה מהסביבה? תדע לך שהוא מבין אותך ומעריך אותך! אתה חש חוסר רוגע מי ישמור עליך מפני האיומים של איראן ורוסיה וחבריהם? רק הוא לברו שומר עליך!

אנחנו לשתף את הקוראים בחוויה שחוויתי כבחור צעיר שיכולה לעזור בזה מאוד.

פעם התפללתי בהתלהבות ושמעתי

גאולת הנפש למעשה

הרפואות אשר ה' חכמה בגוים' מציעה
 היא לכל היותר פתרון זמני ומקומי
 כדי שהאדם יוכל להמשיך לחיות את
 חייו ברוע. אבל הרפואה האמתית
 והיסודית לכל תחלואי ופחדי הנפש,
 היא אך ורק היריעה שה' יתברך אוהב
 אותי ודואג לי וישמור עלי תמיד. גם
 אם מגיע לי עונש, אהבתו לא תסוד
 ממני לעולמים!

החיפוש האמיתי צריך להיות אחרי
 ה' ואהבת לרעך כמוך' כמו שפירשו
 מפרשי הש"ס ש'דעך' האמיתי הוא ה'
 יתברך. הוא הסמיכה שלי! עליו ורק
 עליו אני נשען!

אבקש מחילה אם פגעתי חלילה בפרנסה של
 מאן דהו... אדרבה קחו את השיטה הזו ותעזרו
 לעם ישראל בצורה אמתית ויסודית! כנתיים רוב
 העם עדיין לא קוראים את הגליון... (תרומתכם
 יכולה לעזור לנו בהפצה...)

סיפורי מעשיות - מעשה ממלך שגזר שמד:

איך מניחים תפילין בפרהסיא?

ענה המלך ואמר להשר האנוס הנ"ל: איזה כבוד אתן לך בשביל זה שהצלתיני ואת זרעי; אם אמר לעשות אותך שר, הרי אתה בלא זה שר. ואם לתן לך מעות, יש לך. אמר איזה כבוד אתה רוצה ואעשה לך. ענה האנוס ואמר: אבל תעשה לי מה שאמר. אמר המלך: הן. אמר: השבע לי בכתרך ומלכותך. ונשבע לו. ענה ואמר, האנוס הנ"ל: עקד כבודי שאהיה רשאי להיות יהודי בפרהסיא, להניח טלית ותפילין בפרהסיא. וחרה להמלך מאד, מחמת שבכל מדינתו אינם רשאים להיות יהודים, אבל לא היה לו בררה מחמת השבועה. בבקר הלך האנוס והניח טלית ותפילין בפרהסיא.

כי זו אינה דרך של לכתחילה חלילה, אום בדיעבד מתגלה כבוד שמים מיוחד בדרך זו, מה שאפילו הצדיקים לא מגלים, כיצד גם בתוך המצב השפל שלהם מתגלית נקודת הנאמנות שלהם לקונם, ומסירות נפשם להישאר יהודי.

לאחר מכן כאשר הוא מוכיח את נאמנותו למלך בכך שאינו מחפש לפרוק מעליו עול מלכות שמים, והמלך רואה את גודל מסירותו, הוא מוכן לזאת לו את כל אשר תשאל נפשו. אומר היהודי: הכבוד שלי הוא להניח טלית ותפילין בפרהסיא.

דברנו על כך שיש בעולם גזירת שמד שמי שרוצה להיות כמו יהודי הריהו נעשה ללעג ולקלס ונחשב לאדם שאינו מן הישוב. מי שרוצה להיות חיים רגועים צריך להסתיר את יהדותו בחיצוניות ולחיות כאחד האדם, לאכול כרגיל ולהתפרנס כמו כולם. בחיצוניות הוא צריך להיראות כמו גוי. אלא שבפנימיות הוא נשאר נאמן לאלוקיו ויש לו כוונה עמוקה לכבוד ה'. ואמנם לכתחילה אסור לעשות כך, אבל לדוב הציבור קשה לפרוק מעליהם את כל ענייני העולם הזה ולכן הם נשארים 'אנוסים' וחיים את יהדותם בסתר. ואף

ונענועים. הוא אפילו יצעק היכן שצריך לצעוק, אבל האם הוא באמת חי כמו יהודי? האם הוא מאמין ושמח בכך שה' יתברך כביכול נהנה עכשיו ממעשיי?!

יהודי יכול להניח טלית ותפילין בבית הכנסת, אבל הוא לא מסוגל לברך את ברכות המצווה בחיות ובהתלהבות. למה? למה על נר חנוכה אפשר לברך בהתלהבות ועל התפילין אי אפשר? הוא מניח תפילין בציבור, אבל זה עדיין לא נחשב בפרהסיא, הוא לא יכול לעשות זאת בצורה פנימית כמו שצריך. ולמה? כי יש גזירת שמד!

הגזירה הזו אומרת: אם אתה רוצה לצאת מהמדינה, בשמחה רבה! תחיה עובד ה' מופלג ונשגב, אבל לא כאן בתוך המדינה. אתה מוכרח לעזוב את כל מציאות העולם הזה כדי לעבוד את ה'. אבל הרי לאו כל מוחא סביל דא, ומה יעשה מי שאינו מסוגל לכך? ופרנסה מה יהיה עליה?

לכן אם תרצה להתלהב פעם ביומא דפגרא, יתנו לך את זה בחפץ לב, העיקר שלא תחיה כאן במציאות שלך כיהודי מאמין!

אבל כאשר עולה רצון לפני המלך והיהודי מגלה את רצונו האמיתי, בוקעת ממנו הזעקה: אין לי כבוד אחר אלא שאוכל לחיות כיהודי!

יש להתבונן למה הוא מבקש רק על תפילין, ומה עם גרות חנוכה, אכילת מצה ושינה בסוכה וכל התורה כולה?

אלא יש לבאר על פי האמור שהכוונה כאן היא לא גזירת שמד כפשוטו, אלא מדובר על חיים בלי אמונה חלילה. היהודי יכול ללכת לבית הכנסת ואף, ללמוד בכולל, ומכל מקום גם עליו חלה גזירת השמד המדוברת. הגזירה היא שהוא לא יהיה כיהודי. גזירת השמד לא נותנת לו לשמוח בכך שהוא יהודי, היא לא נותנת לו להאמין בכך שהוא עובד את ה' וגורם לו נחת רוח.

ליצר הרע לא כל כך אכפת אם הוא ילך לבית הכנסת ואפילו ילמד תורה, העיקר שזה יהיה בלי אמונה. לכל עם יש את המנהגים שלו ואת הטקסים שלו, כך יהיה גם לך את המנהגים שלך. כמו שאפשר לראות תינוקות שנשכו ר"ל שחוגגים למשל את חנוכה באופן הפוך לגמרי מהביטול לה' יתברך שגר חנוכה אמור לסמל במקום להודות לה' הם מעלים על גס את ענין כוחי ועוצם ידי. זהו רק משל, אבל המבין יבין שגם אצלנו זה שייך ברקות. כל יהודי עושה את כל מה שמוטל עליו, ובפרט בהגיע עת מצוות מיוחדות כספירת העומר והדלקת נרות חנוכה, תקיעת שופר

בתקופה של גזירות השמד. כך יכולים לחיות עם שמחה אמתית עם מצוות ה' וללכת עם התפילין בפרהסיא. התפילין הם ההתפארות של ה' יתברך בנו, ובכח מדת הרחמים יכולים להתגאות בהתפארות הזאת וחלילה לא להתבייש בה! כך יכול להתלהב ביום הגיל בברכת התפילין לא פחות מהברכה על גר חנוכה וקריאת מגילה. כך הוא יכול לצאת מבית הכנסת עם חיוך רחב כביכול סיים עכשיו את כל התהלים ג' פעמים ברציפות. הוא שואב שמחה וחיות אמתית מקיום מצוות ה'!

גאולת הנפש למעשה

חלק מגזירת השמד היא שגם אם יהודי יקיים תורה ומצוות, אבל זה ייעשה שלא מתוך חיות ושמחה, אלא בצורה יבשה כמו טקס דתי גרידא. אבל היהודי שנאמן באמת לה' משביע את מדת הרחמים ופועל אצל ה' יתברך שגם בחשכת הגלות, כאשר גזירת השמד עדיין בתוקפה על כל באי העולם, אבל הוא מצליח לפעול שהוא יוכל לחיות את התורה בצורה פנימית ולקיים את כל מצוותיה בפנימיות בפרהסיא בלי שיאלץ לפרוש מחיי העולם בשביל זה.

אני לא מחפש אורות מנותקים מהמציאות, אני רוצה לעבוד עבודה אמת, אני רוצה להניח תפילין בפרהסיא! זהו המשך של הנאמנות שלו למלך.

את זה אנחנו צריכים לבקש, רבונו של עולם אני רוצה לחיות כיהודי גם כאן בתוך מציאות העולם! אני רוצה לשמוח בתפילין ובציצית! התפילין והציצית הם הרי הסימן הכולט ביותר על היהדות שלנו, ולזה זה כל כך קשה לנו לשמוח בהם? אין זה אלא מחמת גזירת השמד!

אלא שעל פי זה יש להבין מדוע זה כל כך חרה אפו של המלך לשמע הבקשה?

התשובה היא שבאמת ישנה גזירה כזו והמלך כביכול לא מסכים להנהגה שכזו בחיצוניות. אבל יש את מדת הרחמים העליונים, דהיינו פנימיות רצונו האמיתי שלא רק יהודי אחד יכיר בכך, אלא כל העולם כולו יכירו וידעו כי לך תכרע כל ברך. אלא שזה יקרה רק כאשר יומתקו כל הדינים של גזירת השמר, שאז יוכלו כולם להחזיק בדרך זו.

לכן הייתה צריכה להיות כאן שבועה בכתר מלכותו, הכתר זהו הביטוי לסודות התורה וסודות הרחמים העליונים שרק מכוחם יכולים לחיות בצורה כזו גם

מעשה מבחור שרוצה לעבוד את ה' פרק כ'

ריקוד אישי

קיצור מהפרק הקודם:

המשפיע מספר לבחורים על עצמו איך שבבחרותו הוא היה חזק מאוד בלימוד הנגלה, עד שנכנס לעולמה של החסידות ואז הוא שאב את כל חיותו מאהבה יראה ודבקות, אלא שאז הוא איבד את הטעם בלימוד הנגלה. הוא לא החזיק בזה מעמד היות שלא שייך להחזיק באהבה ויראה בתוך העולם הזה שמבלבל ומסיח את הדעת. כתוצאה מכך הוא החליט לפרוש ולהתנתק לגמרי מהעולם הזה כדי להיות יהודי כשר. עד שספרי בעל התניא האירו את עיניו להבין שעיקר גילוי כבוד ה' נעשה דווקא מתוך העולם הזה הגשמי, כי אמנם בעולמות העליונים הוא יותר בגילוי, אבל כאן בעוה"ז על ידי קיום התורה והמצוות יכולים להכיר אותו ממש, לא רק כהרגשות חולפות והולכות. הבחורים רוצים לשמוע איך אפשר לחיות כך בפועל ולא רק בצורה רעיונית.

המשפיע: אתם שואלים שאלה טובה, אבל הדבר הראשון שצריכים הוא פשוט לדעת את האמת בצורה ברורה. האמת היא שדווקא על ידי קיום המצוות בפשטות, מתגלה כבוד ה'. גם אם לא מרגישים אור מיוחד מכל מקום יכולים לחיות ברמה מסוימת של דבקות, כי אנחנו הרי יודעים שה' יתברך שורה כאן. אם חסרה הידיעה הזאת לכל הפחות בצורה של ידיעה שכלית, האדם מרגיש שהוא מוכרח להרגיש משהו כדי להיות דבוק. כתוצאה מכך מגיעים הנפילות! לעומת זאת כאשר יודעים את האמת לא נופלים גם אם לא מרגישים.

בשלב שני אחרי שידועים את האמת, יכולים להגיע גם להרגשות. כמו שתיארת מקודם וועלוול שכאשר לא היית לחוץ מהמשגיח ומהמבחן למדת בצורה הכי טובה. כך כאשר תהיה רגוע ותדע שה' נמצא כאן, תוכל גם להרגיש הרגשות. הסיבה לכך שלא תמיד מרגישים היא בגלל שמחכים מיד להרגשות, וכאשר הם לא מגיעים האדם מרגיש רחוק. אבל אם תהיו רגועים ותדעו את האמת מה אתם פועלים עכשיו בלימוד שלכם, ההרגשות יבואו מעליהם. סתם כך כדאי שתדעו כי כך היא דרכה של הרגשה, כאשר מחכים לה היא חומקת והולכת. וגם אם כן מרגישים, זה בדרך כלל לא הרגשות אמיתיות.

בנימין: בזה התחלנו את השיחה, בעקבות כך זכינו כאן כולנו לדיבורים נפלאים כל כך.

המשפיע: נכון נכון.

אתן לכם דוגמא לדבר. יכולים לראות את זה לפעמים בשמחות, בעל השמחה מצפה שהאירוע ידפוק בצורה מושלמת, הוא דואג שכל אחד יקבל מנה ראויה, ישתה לחיים, ואף דואג לרקוד עם כל אחד ריקוד אישי, אלא שזה נעשה בצורה מלאכותית ולא טבעית.

האמת היא שקצת קשה להסביר את זה בדיוק, אבל מי שרגיל לחיות עם הרגשות פנימיות יכול להבין למה אני מתכוון.

וועלוול: נראה לי שאני מבין. הוא כאילו רוצה לסמן ווי על השמחה. הייתי שמח! ראיתי את זה אפילו על חתן אחד, במקום להיות שמח בחתונה, הוא היה עסוק בלהרשים את החברים. לזה המשפיע מתכוון?

המשפיע: משהו כזה. אני לא אומר שלא צריך לדאוג לכל אורח, אבל התכלית היא לשמוח! לא לחפש לצאת ידי חובת שמחה. שלא ישאב את כל חיותו מהמחמאות של החברים על החתונה היפה ועל האוכל המשובח. זה מאוד נורמלי שנעים לקבל מילים טובות, אבל החיות צריכה להיות מהחתונה בעצמה.

מענדיל: אני ראיתי דוגמא יותר קיצונית ה". השתתפתי באיזו חתונה מודרנית שהייתי מוכרח להיות בה. במשך כל החתונה הם היו עסוקים

בלהצטלם. במקום לרקוד הם פשוט כל הזמן צילמו את עצמם ואת חבריהם.

המשפיע: כן, נעבעך נעבעך. אם אין קדושה אין שמחה. בהחלט שמת' לב שהחתונות היפות הם לאו דווקא אלו עם הזמרים המפורסמים ביותר. מה שקובע זה הריקודים השמחים באמת.

סטינו קצת לעניינים אחרים, אבל אני מרגיש שהנקודה ברורה לכם. להיות טבעי ולעשות מה שצריכים לעשות, דהיינו להאמין שבזה הרגע אני מקיים מצווה ואני לא צריך להרגיש כלום כדי להוכיח שזו אכן מצווה. אני גם לא צריך תמונה מזה, אני שואב מספיק הנאה מעצם אמיתות הדבר.

בנימין: וואיי! כמה עגמת נפש וכמה משברים הייתי יכול לחסוך מעצמי אם הייתי שומע את הדברים הללו בגיל קצת יותר צעיר!

המשפיע: אני מבין אותך היטב בנימין, אבל האמת היא שה' יתברך מוליך כל אחד בדרך הטובה ביותר עבורו כיצד שהוא יוכל להגיע לקרבה אמיתית. לפעמים דווקא ההליכה בדרך לא נכונה היא הדרך הטובה ביותר להגיע לאחר מכן לאמת פנימית יותר. אתה לא צריך להצטער על הזמן שחלף. אתה צריך רק להתחיל עכשיו לחיות את החיים מחדש!

מענדיל: עדיין לא קיבלתי תשובה לשאלתי, איך זוכים לחיות כך. כמו שכבר אמרתי אני ניסיתי ללמוד בצורה כזו עם החברותא וזה לא הלך.

המשפיע: וזה שבר אותך?

מענדיל: מאוד!

המשפיע: למה?

מענדיל: מה זאת אומרת למה?! אני רוצה ללמוד כמו שצריך! בדבקות ובאמונה שה' כאן!

המשפיע: אשאל אותך שאלה. אולי חלק משברון לבך הוא לא מכך שלא הצלחת ללמוד כראוי, אלא שזה גרם לך לחשוב שכל מה שלמדת

עד עכשיו לא היה אלא דמיונות שווא, והראיה שעכשיו עם החברותא אתה לא מצליח להגיע לאותו מצב?
תחשוב על זה.

המשך יבוא בעזרת ה'

גאולת הנפש למעשה

השלב הראשון שנדרש מיהודי הוא לדעת את האמת. שידע לכל הפחות במוחו עד היכן מגיעים הדברים שהוא זוכה לפעול בכל מעשה מצוה ובכל לימוד התורה שלו, בלי לחכות ולצפות להרגשות כלשהן. וכאשר יהיה מרוכז באמת הפנימית של מעשיו, ההרגשות בדרך כלל תבואנה מאליהם. והעיקר הוא שלא יחפש לשאוב חיות מדברים צדדיים וחיצוניים, אלא ישאב את חיותו מעצם המעשה שהוא עושה.

ייחודים בדרך הבעל שם טוב הקדוש

ימי בין המצרים - השורש של כל השנה

המדור הוקדש לרפואת אליה בן ספיר

ימי בין המצרים - השורש של כל השנה

אמנם לאחר העיון בספרי רבותינו הקדושים ניווכח לראות איך שימים אלו דייקא הם הימים השורשיים של כל ימות השנה כולה! ישנה עבודה שלימה ששייכת לימים אלו. ואין זאת רק אמונה גרידא בדבר נשגב שימים אלו הם השורש של הימים הנוראים, אלא יש דרך לחיות ממש עם קדושת הימים הללו בדיוק כמו כל זמן קדוש אחר, שבת חנוכה ופורים. אלא שכשם שלכל זמן ומועד יש את הדרך איך לקבל את אורותיו של הזמן, כך גם בימי אלו יש דרך מסוימת איך לקבל את אורות הימים.

להבנת הדברים יש להקדים את מה שתיארנו בגליון כשכוע שעבר במאמר על הסימן המובהק באמת לביאת הגאולה. תיאורנו שם כמתי מעט איך נראה יום של גאולה בחייו של יהודי בזמן הבית שיבנה במהרה בימינו. יום של עבודת ה' בחיות פנימית וקשר

הנה בכתבי האר"י הקדוש ישנם כוונות מיוחדות לימים אלו, אשר גם למי שאין כמעט ידיעה בענייני פנימיות התורה יכול להבינם. על כן נביאם בזאת בביאור על פי דרך הבעל שם טוב הקדוש. הכוונות הללו הן הם ממש התוכן הפנימי של ימים אלו, ונגסה לראות כיצד יכולים ללכת לאורם ולזכות לחיות ולקרבת ה' באופן שיכולים לזכות לו דווקא בימי בין המצרים.

כד הווינא טליא בשיבה שמעתי פעם שיחה של רב חשוב שדיבר על עבודת הימים, וכל כך הכניס את הבחורים לחוש את הצער על חורבן הבית, עד שתחושת הכבדות הזו ליוותה אותנו עד אחרי תשעה באב. הוא הרבה לדבר על חשכות הימים הנוראים הללו אשר הם ימים קשים וכבדים. בימים אלו אין מה לחפש כי אם רק להצטער על חורבן הבית ומיעוט כבוד שמים.

והנפלאה ביותר, אבל אם אין לך כלי מתאים עבודה, תישאר בלי כלום. וכן הוא גם בענייני רוחניות, כדי לקבל את קדושת הימים אנחנו צריכים כלים. והכלים לקדושת ימי חוד שתשרי הם ימי בין המצרים.

ימי חיפוש

הימים הללו של החיפוש והדרישה אחר כבוד ה', הימים בהם כבוד ה' הוא יותר בהסתער מחמת הצרות שאירעו בהם לאבותינו ולנו, הם הזמן בו יש לנו את האפשרות לחפש את אור ה' בצורה עמוקה ונכונה.

משל למה הדבר דומה לילד שגדל בבית עשירים, בדרך כלל לא יהיה לו ערך נכון לכסף. אולם עם אביו ישלח אותו לעבוד קשה ולא יעזור לו בכך, על ידי זה הוא בונה אצלו כלים להעריך את הכסף, ורק כך הוא יוכל ליהנות באמת מהכסף. לעומת זאת עם אביו ישפיע עליו כסף בלי גבול, הוא לא ידע להעריך את זה כנכון ואף יבוא לבזבז את כל כספו לריק ולהבל.

כך באמת היה בזמן בית המקדש, בני ישראל גדלו בבית עשירים כאשר כבוד ה' גלוי וניכר לכל בלי שהם ידעו להעריך זאת, ולכן זה אבד מהם, כי

אמיתי! לזה אנחנו מחכים! למשיח הזה אנחנו מצפים! כמובן שבפועל זה יהיה הרבה יותר ממה שאנחנו מסוגלים להשיג ולהבין, אבל עלינו לפתח את הציפיה לכל הפחות עד כמה שיד שכלנו משגת להבין.

ויש לדעת שהציפיה לדבר זה זהו דבר שכל אחד מסוגל אליו, כי הרי באמת כל אחד מחפש סיפוק וחיות בחיים. רוב הדברים שאנשים עושים בחיים הם כדי להשיג טעם וסיפוק. כמה אנשים עוזבים את הכולל לא בגלל חסרון פרנסה, אלא בגלל שהם לא הרגישו טעם וסיפוק בלימוד. והרבה פעמים גם בעבודה הם מוצאים את עצמם בלי סיפוק, אלא אם כן הם מרוויחים מספיק כדי לחפות בכך על חוסר הסיפוק. וכמו כן בעבודת ה' יש לעבוד הרבה כדי למצוא סיפוק וטעם אמיתיים מהמקום הנכון. (ויש בכך מדרגות רבות גבוה מעל גבוה ואכמ"ל).

הימים האלו הם ימי ההכנה לקבלת עול מלכותו יתברך מחדש בימים שמראש השנה ועד שמיני עצרת, הימים של בניין עול מלכותו יתברך עלינו. ויש לדעת שבלי עבודת ימי בין המצרים, לא יהיו לנו הכלים לקבל אחר כך את קדושת הימים הנוראים!

הן כך ידענו בענייני העולם הזה, אתה יכול לקבל את המתנה הגדולה

ה' יתברך חפץ בנו והוא רוצה שנזכה להכיר אותו ולגלות את כבודו בכולם, לכן הוא נותן לנו את הזמנים הקדושים של ימי בין המצרים, ימים שחיצוניותם חשוכה ושחורה, אבל הם מכילים בתוכם את הבטחת המגיד זי"ע 'כל רודפיה השיגוה בין המצרים' - כל רודפי ה' יכולים להשיג כימים אלו. הרדיפה והחיפוש של הימים האלו הם יוצרים את האפשרות להשיג את ההכרה המושלמת בה'.

ישנם זמנים בהם הגילוי מגיע מלמעלה, ימי שבת ומועדים. אבל בימים אלו הגילוי פועל בצורה אחרת, בימים אלו מתגלה הקשר והאחבה הגדולה של ה' יתברך לבניו אהוביו, אשר הוא חפץ בטובתם הנצחית שיכירו אותו לא רק מן השפה ולחוץ אלא בצורה אמתית, עד שיזכו ליהנות מזיו שכינתו כבר בעולם הזה ולא רק בעולם הבא! כמו שראו אצל צדיקי הדורות שכל מצוה אפילו בכל יום 'פשוט', נעשתה מתוך חיבור עמוק לה' יתברך.

והיות וה' יתברך אינו מוותר על אף אחד, לכן נתן לנו את הימים החשוכים הללו, כדי שעל ידם תהיה לנו האפשרות לבנות כלים לקבלת גילוי שכינתו בעולם, ואולי כבר בשנה זאת נזכה לגילוי הגדול בביאת המשיח. כמו שכתבנו בשבוע שעבר בשיעורי שער

אם אין בעולם מי שמכיר בערך של גילוי מציאות ה', כביכול למה לו לה' יתברך לצמצם שכינתו כאן בעולם בבית המקדש ובליכותיהם של ישראל לחינם?

אולם על ידי ההסתתר וההעלם של כבוד ה' בזמן החורבן, עם ישראל מתעוררים לחפש את אורו יתברך. החיפוש הזה הוא הנותן שכאשר יבואו הימים הקדושים הקב"ה יוכל להתגלות בפנינו במלוא הדרו, ובעזרת ה' אף נזכה לגילוי השלם בבניין בית המקדש השלישי.

דוגמא נוספת: נשאל בחור למה אתה רוצה להתחתן, הוא לא יבין את השאלה, מה זאת אומרת? הרי כל החברים מתחתנים! נו, וכי זו היא סיבה? אם הוא מתחתן רק בגלל זה, הוא זקוק לרחמים מרובים כדי להצליח בבניין ביתו. רק אם הוא יבין באמת מה חסר לו, הוא יבין שהשרוי בלי אשה שרוי בלי תורה ובלי כלום, הוא כביכול חצי אדם, רק אז הוא יכול באמת להקים בית של חיים בריאים. ואם הוא יצטרך לעזור קצת בבית, לא יהיו לו טענות, אדעתא דהכי הוא התחתן. גם אם הוא יצטרך לקום כלילה להכין בקבוק, הוא יגיל וישמח, הרי על זה בדיוק הוא חלם. אבל אם הוא לא יודע מה חסר לו עלולים לצוץ בעיות רבות מספור ח"ו.

ממעז'בוז זי"ע בילדותו שהוא הגיע בבכיה לזקנו מרן הבעש"ט זי"ע ואמר שהוא התחבא במשחק מפני חבריו, אבל אף אחד לא בא לחפש אחריו. בכה הבעש"ט ואמר כך בדיוק הוא המצב כאשר ה' יתברך מסתיר את עצמו ואף אחד לא טורח לחפש אותו. הוא מצפה שיחפשו אותו, ובמקום זאת אנשים מתייאשים ומפסיקים לחפש, תחת שיבינו שזוהי הנחת רוח שלו, שמחפשים אחריו.

זוהי באופן כללי עבודת ימי בין המצרים. האר"י הקדוש אומר שזמן חצות היום עד השקיעה וזמן חצות הלילה זהו עת רצון מיוחד שמי שמחפש, מוצא בהם עניינים עליונים של הכרה וקשר עם ה'. ה' יתברך רואה שאתה נאמן אליו ומחפש אותו! וכמו כן גם בכל ענייני עבודת ה' במהלך היום, בתורה ובתפילה, באכילה ובברכת המזון, היהודי הנאמן מחפש להכיר ולהרגיש את מציאות ה'.

כדי שלא נסיח דעתנו מעבודה קדושה זו, נקבעו הלכות אבלות. אבל העיקר הוא שנבין שאין הם דיני אבלות גרידא, אלא הם דיני חיפוש! זהו כמו משחק 'מחבואים' שיש בו הנאה וחיות מעצם החיפוש. כל רגע של חיפוש קשר עם ה', הריהו בונה קשר אמיתי שלא שייך לפעול אותו כל השנה!

היחוד והאמונה שבמצוות לא תעשה מתגלה אור גדול יותר אשר במצוות עשה, אלא שמדוב גולותו של האור הוא אינו יכול להופיע מתוך עשייה, והוא מוכרח לבוא מתוך חוסר עשייה.

וכעין זה הוא גם בימים אלו שהאור אליו אנחנו זוכים מתגלה דווקא על ידי החיפוש. כי באמת יש מה לחפש! ה' יתברך לא עזב אותנו חלילה, אדרבה הוא בונה אותנו, וככל שנתחזק לחפש את מציאותו יותר ויותר, כך הולכת ומתגלה ההכרה הפנימית שלנו שאנחנו באמת מאמינים בו ובאהבתו אלינו. אנחנו לא נופלים חלילה ליאוש ומחשבות שהוא חלילה עזב אותנו, מחשבות שנובעות מדינים. עבודתנו בימים אלו היא להמתיק את הדינים כמו שיבואר להלן בס"ד על פי דברי האר"י הקדוש באורו של מרן הבעש"ט הקדוש. ועל ידי המתקת הדינים אנו כביכול מוצאים את ה' יתברך.

דיני אבלות - דיני חיפוש

דיני האבלות שנוהגים בימים אלו אינם סתם מנהגי צער גרידא, אלא יש בהם 'כוונות' מפורטות שמלמדות אותנו מה ה' יתברך שואל מאתנו בימים הללו.

ידוע הסיפור שהיה עם הרה"ק ר' ברוך

כוונת השמות בימי בין המצרים

מעבר לכך מגלה לנו האר"י ז"ל שבימים אלו מתגלה ה' באופן שונה מאשר בכל השנה. הרחבנו בעניין שמות הקודש בכוונות קרי"ש שעל המיטה של האר"י ז"ל בימי השובבי"ם ונביאם שוב בקצרה.

(כעת נביא רק את עיקרי הדברים מהאר"י ז"ל, ובעזרת ה' בשבוע הבא נבאר את הדברים באור הבעש"ט).

הנה בה' יתברך אין לנו שום תפיסה כל וכלל, אבל הוא מתגלה אלינו דרך הנהגתו בעולם ודרך שמותיו הקדושים שעל ידם יש לנו אפשרות להכיר אותו במקצת. בכל פעם הוא מתגלה בשם אחר לפי הגילוי שהוא רוצה לגלות לנו באותו הזמן.

כגון שם הוי"ה שמגלה איך שה' יתברך מהווה הכל בכל רגע ואין שום מציאות אחרת מלבדו. שם אלוקים מגלה איך מציאות הטבע יכולה להתקיים כמציאות נפרדת, וגם זה חלק מהגילוי של מציאות ה'. וכן כל שם ושם מגלה עניין מיוחד.

האר"י הקדוש אומר שבימים אלו יש לכוון בשלושת הברכות הראשונות של שמונה עשרה שלוש שמות

כדלהלן: בברכת אבות יכוון בשם הוי"ה את החילוף שלו באותיות הקודמות לאותיותיו, כלומר טדה"ד. (ט' קודמת ל' ד' קודמת לה' ה' קודמת לו' ד' קודמת לה'). בברכת מחיה מתים יכוון האותיות שאחרי שם הוי"ה, דהיינו כוז"ו. ובברכת אתה קדוש יכוון החילוף של הוי"ה בא"ת ב"ש, דהיינו מצפ"צ.

כל השמות יחד עולים בגימטריא שי"ן (360).

לאחר מכן בברכת 'רצה' יכוון שרצה בגימ' אלוקים במילוי (אלף למד הה יוד מס), ויחד עם שם אדנות עולה גם כן בגימ' שי"ן (360). כי משני השמות האלו נמשכים הדינים ונקראים בין המצרים דהיינו בין שתי השמות של הדינים שמהם נמשכים כעת כל הצרות. ותכוון שבכח חילופי שמות הוי"ה - טדה"ד, כוז"ו, מצפ"צ שבגימ' שי"ן יומתקו דינים אלו שהם בגימ' שי"ן. ועל ידי זה תתהפך ה'צרה ל'רצה'!

ולאחר מכן שוב בברכת 'שים שלום' יכוון שוב שי"ן של שים ושי"ן של שלום.

המשך יבוא בעזרת ה' יתברך.

שיעורים בספ"ק תניא שער היחוד והאמונה

השפע הנשפע על ידי מצוות לא תעשה, הוא גבוה ממעלת הנשפע על ידי מצוות עשה

והנה השפע הנשפע על ידי שנמנעים מלעבור על מצוות ל"ת, הוא גבוה מהנשפע על ידי מעשה מצוות עשה, דהיא הנותנת, דמאחר שהשפע הזה הוא הארה גדולה כל כך, אין כח ביד האדם לגרום על ידי מעשיו להורידו, אלא הוא נשפע מאליו שלא על ידי מעשינו¹.

ומעתה נוכל להבין את מה שמצינו בתיקוני זוהר הנזכרים לעיל, ששס"ה מצוות ל"ת שורשם ב"ה, ואילו רמ"ח מצוות עשה שורשם בו"ה. והוא כפי שנתבאר, דהשפע הנמשך בקיום ל"ת, גבוה לאין ערוך על השפע הנמשך בקיום מ"ע, כמו שנתבאר.

יש לבאר בכך את מה שאמרו חז"ל (ברכות לד:): מקום שבעלי תשובה עומדים אין צדיקים גמורים יכולים לעמוד. והענין הוא, דהנה נתבאר דלמצוות עשה יש מעלה דהמצוה נעשית על ידי מעשי האדם עצמו, לעומת הנשפע על ידי מצוות ל"ת שנשפע מלמעלה שלא על ידי מעשה האדם. ומאידך גיסא, יש מעלה לשפע הנשפע על ידי מצוות לא תעשה, שהוא מדרגה עליונה מהשפע הנשפע על ידי קיום מצוות עשה.

אכן אדם שעבר על מצוות לא תעשה ושב בתשובה, אזי על ידי תשובתו ממשיך את כל השפע שנתעכב מלבוש כשעבר על הל"ת, ועתה כיון שב בתשובה, מסיר

1. ורבינו בלקו"ת שם (אות ג) האריך לבאר, שהשפע הנשפע ממצוות ל"ת הוא מבחינת אין', שלמעלה ממדרגת חכמה, ששם לית מחשבה תפיסא ביה כלל, בחינת חשך ועלמא דאתכסא. ואת הגילוי הזה אי אפשר להשיג בהשגה ממש, רק בהשגה דרך שלילה, דהיינו ההשגה איך שאינו מושג ושאי אפשר שיהיה בו השגה. כגון ענין חכים ולא בחכמה ידיעא, אזי את החלק שהוא חכים אי אפשר להשיג מהות חכמתו, רק להשיג את חלק השלילה ד'לא בחכמה ידיעא', דהיינו שחכמתו אינו מערך וסוג מהות חכמה שבנבראים. וכיון שההשגה הזו היא בדרך שלילה, לכך המשכה זאת נעשית על ידי מצוות ל"ת שענינם הוא ג"כ בחינת שלילה, עיי"ש שהאריך.

והנה באופן כללי יש לבאר, שענין ההמשכה הנמשכת על ידי מצוות ל"ת [יראה], הוא הגילוי דענין סוכ"ע [וכ"מ בלקו"ת שם], שהוא הגילוי איך הכל הוא אלקות בלי חסרון, וההמשכה הנעשית ע"י מ"ע [אהבה] הוא הגילוי דממכ"ע, שהוא גילוי אלקות בכלים לפי ערכם, הנעשה על ידי מעשה התחתונים.

את המחסומים שערכו את השפע מלירד, ונשפע השפע שהיה צריך לירד בש־עתו. ואם כן נמצא שלשפע זה יש את שני המעלות הנזכרות, הן שהשפע נשפע עתה על ידי מעשה, שהרי יורד בזכות קיום מצוות עשה של תשובה, והוא מעלה יתירה יותר מאילו היה נשפע בשעתו אם היה נמנע מלעבור על הל"ת, והן שהוא השפע העליון יותר הנשפע על ידי מצוות לא תעשה. נמצא גדלה מעלת הבעל תשובה ממעלת הצדיקים, שעל ידי מעשיו בכוחו לגלות גילוי כזה, שאדם אחר לא יכול לגלות על ידי מעשיו.

ובזה מבואר גם כן מה שאמרו חז"ל (יומא פו:) השב מאהבה זדונות נעשים לו כזכויות, דלכאורה קשה טובא, דהניחא שנמחל לו החטא על ידי תשובה, אבל שיחשב לו לזכויות, מדוע ולמה. ולהמבואר מיושב, דהכוונה שעל ידי התשובה ממשיך האדם אור גבוה מהנמשך כרגיל על ידי מצוות ל"ת, וזכות היא לו כמצוות עשה.

בסיעתא דשמיא

הפצת העלון נפשי גאלה

בהו"ק של 18 שקלים
אתה שותף בהוצאות
ההדפסה והחלוקה ויש לך
את הזכות להיות חלק
בהפצת אור הגאולה

ניתן לתרום בנדרים פלוס

ניתן להקדיש מדור בעלון
וכן להפיץ את העלון באזור מגורך
ניתן לצור קשר:

הרב יחיאל י. פרישמאן - 0527662543